

SPÅR

Spår vittnar om att någon/någonting passerat, gått förbi

När du kommer på ett spår kan du inte vara helt säker på vad som passerat eftersom det snarare antyder än informerar

Du vet då oftast inte om du hamnat i början eller i slutet av spåret, men när du kommer in på det måste du följa det i endera riktningen

Det finns ett huvudspår (Hans Holmér)

Det finns också sidospår

Det sägs att när vi är osäkra om riktningen går vi i cirklar. Ofta snubblar vi då utan att vi är medvetna om det in på huvudspåret

Spåren sätter fantasin i rörelse och fantasin berättar historier om det som gick förbi

Efter att ha häckat **inne** i lövverket **bland träden** (se tidigare utställning) tittar jag ut mot "De öde landen": **Waste Land**, en diktsamling av T S Eliot, som gavs ut 1921, i pausen mellan världskriget och i väntan på nästa katastrof.

- I filmen **Stalker** av den ryske regissören Tarkovskij (1979) har marken krackelerat och frätts sönder av okända kemikalier. Tre män ger sig in i Zonen, ett avspärrat område, där något inträffat, kanske på grund av ett meteornedslag eller beroende på en eventuell kärnkraftsolycka. Ingenting är säkert. Ändå ter den förstörda naturen sig på ett mystiskt sätt levande, vibrerande av okända krafter.

På den andra sidan, men granne till industrilandskapet, sträcker sig de röda **Köttlandskapen** ut sig – en påminnelse om överkonsumtion, om den pågående förödelsen av världens resurser. Kan man åka slalom i dessa berg?

Klipplandskap: urgrund, komprimerad materiell existens. Denna kompakta materia kan man verkligen lita på.

"Mood Indigo": I "De öde landen" har gudarna dragit sig tillbaka eller möjligen begått självmord, men genom sina egna minnesbilder av sig själva håller gudar-na sig fortfarande vid liv.

Åsyna vittnen till allt detta är **"Träden"** – att ge sig in bland de avlägsna träden är svårt och mödosamt, men eventuellt kan muren av vegetation i själva verket visa sig vara gränssnittet till Paradiset.

Och **Sardinerna**: håller fortfarande fast vid sin önskan "om att burken öppnas emot havet" (Werner Aspenström)...

/ Jan Jeanson